

Arrest

nr. 164 261 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, soennitische moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Rawalakot, Zazd Kashmir (“Pakistan controlled Kashmir”).

Op 9 december 2011 diende u een eerste asielaanvraag (AA) in met onderstaande asielmotieven.

In 2006 werd u lid van het “Jamu Kashmir Liberation Front” (JKLF). Uw werkgever ontsloeg u in september 2011 omwille van uw politieke activiteiten. In oktober 2011 ontvoerden leden van de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten (“agencies”) u en hielden u drie dagen vast. U moest voor hen jongeren rekruteren, naar u vermoedt voor zelfmoordaanslagen. Uit angst stemde u toe.

Na uw vrijlating belden onbekende u op omdat u zich niet aan uw belofte had gehouden. U vertelde dit alles aan uw broer die hoofdagent was bij de politie van Rawalakot. Hij raadde u aan de regio en het land te verlaten.

Op 2 november 2011 vertrok u naar Karachi waar u negen à tien dagen verbleef. Vervolgens reisde u via Iran, Turkije en Griekenland naar België waar u op 8 december 2011 aankwam.

U legde toen volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw badge van JKLF, een brief van JKLF, uw ontslagbrief, een foto van uw kinderen en kopieën. Daarnaast legde u kopie n van volgende documenten neer: foto's, een document over uw politieke activiteiten in België, Pakistaanse krantenartikels over uw politieke activiteiten in België en twee internetartikels over gebeurtenissen in uw regio.

Op 31 juli 2014 nam ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten en de ongeloofwaardigheid van uw ontslag omwille van uw politieke activiteiten.

Op 3 september 2014 diende u tegen mijn beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 5 maart 2015 velde de RvV een arrest tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

Op 13 juli 2015 diende u een tweede AA in. Als nieuwe elementen brengt u aan dat uw echtgenote en moeder worden lastig gevallen door onbekenden die naar u komen vragen. Ze bedreigden uw echtgenote er mee dat ze de kinderen zouden ontvoeren. Op 20 oktober 2014 kwamen onbekende om zes uur in de ochtend naar jullie huis en beschoten uw echtgenote en dochter omdat uw echtgenote weigerde iets over u te zeggen. Toen de burens op het lawaai afkwamen vluchtte de dader.

Buren brachten uw echtgenote en dochter naar het ziekenhuis in Rawalakot. Omdat ze haar daar niet konden behandelen werd uw echtgenote dezelfde dag overgebracht naar een ziekenhuis in Abbottabad. Ze verbleef er twee dagen. Daarna verbleef ze twee weken in een Rawalpindi in een hotel. Op 6 november ging uw echtgenote terug naar het ziekenhuis voor de verwijdering van de hechtingen. Daarna trok ze in bij uw broer Rafiq. Dan kwamen onbekenden naar uw moeder. Uw broer voelde zich ook niet langer veilig en vroeg haar bij haar zus in te trekken. Ongeveer vijf of zes maanden geleden verliet uw echtgenote jullie huis. Ze woont nu afwisselend bij haar zus en bij uw zus. De kinderen gaan niet meer naar school.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: Een medisch verslag dd. 20 oktober 2014; een medisch verslag dd. 6 november 2014 van het Ayub Medical College, Abbottabad; een ontslagkaart van het Gillani Hospital Complex; een brief van uw advocaat, een brief van uw moeder en drie enveloppe's. U legde tevens kopieën neer van een krantenartikel over uw politieke activiteiten in België, van een medisch verslag van het S.K.B Zayed Anahyan Hosp/Rawalakot, van een brief van een vriend en van een "First Investigation Report" (FIR) over het schietincident.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling en dit om onderstaande redenen.

Een asielbeslissing, eens bekrachtigd in een arrest van de RvV, krijgt kracht van gewijsde. De nieuwe gebeurtenissen en daarbij horende documenten die u nu aanbrengt, vloeien voort uit uw oorspronkelijke ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Bovendien zijn ze op zich niet geloofwaardig. Ze kunnen zodoende niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. Ik baseer me hiervoor op onderstaande redenen.

Ten eerste wijs ik er op dat **de documenten waarvan u enkel kopieën neerlegt slechts enige bewijswaarde hebben in zoverre ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen**. Dit is bij u niet het geval. Kopieën kunnen mits knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst.

Verder stel ik vast dat er **tussen de medische verslagen waarvan u originelen neerlegt discrepanties** bestaan: beide documenten zouden over de behandeling van uw echtgenote in Abbottabad gaan na haar overbrenging uit Rawalakot. De ontslagkaart dd. 22 oktober 2014 is van het **Gillani Hospital Complex** (stuk 8) en het andere dd. 6 novmeber 2014, dat volgens uw verklaringen over de verwijdering van haar hechtingen gaat, is echter van het **Ayub Medical College** (stuk 4). Hierbij voeg ik toe dat **u niet wist welk ziekenhuis in Abbottabad uw echtgenote behandelde**. Uw verklaring hiervoor dat het ziekenhuis in Pakistan ligt en jullie van Kashmir zijn, houdt geen steek. De ziekenhuizen in Abbottabad waarvan u documenten neerlegt hebben immers allebei een Engelstalige naam (CGVSZ p. 3). Bovendien onderhoudt u **regelmatig contact** met uw echtgenote en uw familie (CGVSZ pp. 3, 5) en is het dan ook niet aannemelijk dat ze u de naam van het ziekenhuis dat haar behandelde niet zouden hebben verteld na zo'n ingrijpende gebeurtenis

Tevens stel ik vast dat de medische attesten zijn uitgereikt op naam van de patiënt **S.(...)** (stuk 1), **S.(...)** **Begum** (stuk 3) en **S.(...) Bibi** (stuk 8) terwijl u tijdens de behandeling van uw eerste AA verklaarde dat uw echtgenote **M.(...)** heette en u toen geen familienaam opgaf (DVZ verklaring punt 15). U gaf toen

ook **geen enkele andere naam** voor uw echtgenote op. Dat u nu spontaan aangaf dat uw echtgenote de **roepnaam S.(...) Y.(...)** had (CGVSZ p. 2) is dan ook bevreemdend. Dit is zeker zo gezien u nu voor uw echtgenotes werkelijke naam tevens de **familienaam Y.(...)** (CGVSZ p. 2) opgaf terwijl u bij de DVZ tijdens de behandeling van uw eerste AA geen familienaam had opgegeven of er geen was.

Verder stel ik hierover vast dat één van de medische attesten (stuk 3) stelt dat de naam van de patiënte **S.(...) Begum** is en een ander **S.(...) Bibi** terwijl u nu als **familienaam van uw echtgenote en als onderdeel van haar roepnaam Y.(...) (Y.(...))** opgaf.

Bovendien stel ik over deze attesten vast dat u verklaarde dat **uw echtgenote bij jullie huwelijk in 2002 23 jaar** oud was (CGVSZ p. 2) en dat u tijdens de behandeling van uw eerste AA bij de DVZ **begin 2012** verklaarde dat ze ongeveer **32 jaar** oud was, wat zou betekenen dat ze **in 2014, toen ze in het ziekenhuis werd behandeld, 34 à 35 jaar** oud was terwijl twee van de **medische attesten** (stuk 1 en 3) stellen dat **de patiënt 40 jaar** was.

U verklaarde dat **uuren uw echtgenote en uw dochter naar het ziekenhuis voerden** (CGVSZ p. 3). Echter gevraagd naar wie **A.(...) S.(...)** was –de persoon die volgens het ziekenhuisattest van Rawalakot uw echtgenote binnenbracht (stuk 1)- bleek u die naam niet te kennen (CGVSZ p. 2).

Dit alles laat me redelijkerwijs toe te besluiten dat **deze stukken niet op de persoon van uw echtgenote van toepassing zijn en over een andere patiënt dan uw echtgenote gaan en dat u haar bijnaam nu voorwendt om deze stukken in de aanvulling van uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te laten passen**. Dat de kopie van een medisch attest (stuk 1) stelt dat S.(...) de vrouw is van M.(...) L.(...) doet hier niets aan af. Zoals bovenstaand gesteld hebben kopieën slechts enige bewijswaarde voor zoverre ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen.

Over de FIR, dd. 20 januari 2014, merk ik op dat het louter een niet voor echt verklaarde of niet afgestempelde kopie is. Kopieën hebben echter slechts bewijswaarde zoverre ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Dit is bij u niet het geval. Bovendien is het bevreemdend dat een **politieverslag de roepnaam van de aangevende persoon –S.(...) Y.(...)- zou bevatten zonder vermelding dat het over een roepnaam gaat en zonder vermelding van haar eigenlijke naam. (...)**

Verder merk ik er over op dat u deze kopie zou hebben verkregen via uw broer die bij de politie **onderinspecteur** is (CGVSZ pp. 3 ,6) terwijl u tijdens de behandeling van uw eerste AA verklaarde dat hij **hoofdagent** was (CGVS p. 17). Over de brief van **uw advocaat** (stuk 8), S.(...) M.(...) N.(...) K.(...), die stelt wat er met uw echtgenote is gebeurd en met mensen die een onafhankelijk Kashmir willen en dat u best niet terugkomt (CGVSZ p. 7, DVZ verklaring punt 15), merk ik op dat u verklaarde dat uw advocaat aan de burgerlijke rechtbank ("**Civil Court**") is verbonden (CGVSZ p. 6) terwijl het hoofd ding van zijn brief stelt dat hij aan de "**District Court Rawalakot**" is verbonden. Bovendien had u tijdens de behandeling van uw eerste AA nergens aangegeven dat u een advocaat had gecontacteerd voor uw problemen, noch tijdens het gehoor voor het CGVS noch in uw antwoorden in de vragenlijst. Toen legde u ook geen bewijzen neer van uw advocaat. Hier moet ik aan toevoegen dat het, volgens uw verklaringen, weldegelijk uw advocaat zou zijn en dat uw echtgenote een andere advocaat zou hebben, namelijk J.(...) N.(...) (CGVSZ pp. 3, 5-7).

Over de brief van uw vriend (stuk 7), die volgens uw verklaringen ook over het schietincident gaat en u vraagt niet langer politieke actief te zijn, merk ik tevens op dat het louter een kopie (scan) is. Bovendien heeft de brief van een vriend net als die van uw moeder (stuk 6), waarin ze volgens uw verklaringen vraagt niet terug te komen omdat uw vijanden regelmatig komen vragen naar u, in de asielprocedure geen bewijswaarde gezien ze zijn geschreven door uw naasten en verder geen bijkomende bewijsstukken bevatten.

Het krantenartikel over uw politieke activiteiten in België dat uw naam zou vermelden (CGVSZ p. 8) legt u enkel in kopievorm neer, kopieën hebben zoals boven al meermaals aangehaald weinig bewijswaarde. U verklaarde dat het een print van het internet is (CGVSZ p. 9). De print die u neerlegde vermeldt echter **geen webadres**. Bovendien is **de titel van de krant niet leesbaar en is er geen datum van publicatie vermeld**. Het artikel vermeldt dat o.a. een **Latif Khan** zou hebben gesproken bij een herdenking van Rashid Hasrat. Uw naam is echter **M.(...) L.(...)**, nergens gaf u op dat uw naam ook Khan zou bevatten. Meer nog gevraagd of u nog **andere namen** had verklaarde u zowel bij de DVZ (Verklaring punt 1, 2) tijdens de behandeling van uw eerste AA als voor het CGVS (pp. 1-2) tijdens de behandeling van uw tweede AA dat dit **niet het geval** was. Ook de aan u geadresseerde post die u uit Pakistan ontving, bevat niet de naam Khan (zie enveloppes). Dat Khan voorkomt in uw e-mailadres doet aan dit alles niets af (CGVSZ p. 2).

De enveloppes tonen enkel aan dat u post ontvangt uit Pakistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan ik aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toekennen wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in "Pakistan controlled Kashmir" relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Ik beschik over een zekere appreciatiemarge en ben gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten en de ongeloofwaardigheid van zijn ontslag omwille van zijn politieke activiteiten. De Raad bevestigde deze weigeringsbeslissing in zijn arrest met nummer 140 330 van 5 maart 2015.

In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad in het kader van de huidige en tweede asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling en dit om onderstaande redenen.

Een asielbeslissing, eens bekrachtigd in een arrest van de RvV, krijgt kracht van gewijsde. De nieuwe gebeurtenissen en daarbij horende documenten die u nu aanbrengt, vloeien voort uit uw oorspronkelijke ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Bovendien zijn ze op zich niet geloofwaardig. Ze kunnen zodoende niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. Ik baseer me hiervoor op onderstaande redenen.

Ten eerste wijs ik er op dat de documenten waarvan u enkel kopieën neerlegt slechts enige bewijswaarde hebben in zoverre ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Dit is bij u niet het geval. Kopieën kunnen mits knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst.

Verder stel ik vast dat er tussen de medische verslagen waarvan u originelen neerlegt discrepanties bestaan: beide documenten zouden over de behandeling van uw echtgenote in Abbottabad gaan na haar overbrenging uit Rawalakot. De ontslagkaart dd. 22 oktober 2014 is van het Gillani Hospital Complex (stuk 8) en het andere dd. 6 november 2014, dat volgens uw verklaringen over de verwijdering van haar hechtingen gaat, is echter van het Ayub Medical College (stuk 4). Hierbij voeg ik toe dat u niet wist welk ziekenhuis in Abbottabad uw echtgenote behandelde. Uw verklaring hiervoor dat het ziekenhuis in Pakistan ligt en jullie van Kashmir zijn, houdt geen steek. De ziekenhuizen in Abbottabad waarvan u documenten neerlegt hebben immers allebei een Engelstalige naam (CGVSZ p. 3). Bovendien onderhoudt u regelmatig contact met uw echtgenote en uw familie (CGVSZ pp. 3, 5) en is het dan ook niet aannemelijk dat ze u de naam van het ziekenhuis dat haar behandelde niet zouden hebben verteld na zo'n ingrijpende gebeurtenis

Tevens stel ik vast dat de medische attesten zijn uitgereikt op naam van de patiënt S.(...) (stuk 1), S.(...) Begum (stuk 3) en S.(...) Bibi (stuk 8) terwijl u tijdens de behandeling van uw eerste AA verklaarde dat uw echtgenote M.(...) heette en u toen geen familienaam opgaf (DVZ verklaring punt 15). U gaf toen ook geen enkele andere naam voor uw echtgenote op. Dat u nu spontaan aangaf dat uw echtgenote de roepnaam S.(...) Y.(...) had (CGVSZ p. 2) is dan ook bevreemdend. Dit is zeker zo gezien u nu voor uw echtgenotes werkelijke naam tevens de familienaam Y.(...) (CGVSZ p. 2) opgaf terwijl u bij de DVZ tijdens de behandeling van uw eerste AA geen familienaam had opgegeven of er geen was.

Verder stel ik hierover vast dat één van de medische attesten (stuk 3) stelt dat de naam van de patiënte S.(...) Begum is en een ander S.(...) Bibi terwijl u nu als familienaam van uw echtgenote en als onderdeel van haar roepnaam Y.(...) (Y.(...)) opgaf.

Bovendien stel ik over deze attesten vast dat u verklaarde dat uw echtgenote bij jullie huwelijk in 2002 23 jaar oud was (CGVSZ p. 2) en dat u tijdens de behandeling van uw eerste AA bij de DVZ begin 2012 verklaarde dat ze ongeveer 32 jaar oud was, wat zou betekenen dat ze in 2014, toen ze in het ziekenhuis werd behandeld, 34 à 35 jaar oud was terwijl twee van de medische attesten (stuk 1 en 3) stellen dat de patiënt 40 jaar was.

U verklaarde dat bureu uw echtgenote en uw dochter naar het ziekenhuis voerden (CGVSZ p. 3). Echter gevraagd naar wie A.(...) S.(...) was –de persoon die volgens het ziekenhuisattest van Rawalakot uw echtgenote binnenbracht (stuk 1)- bleek u die naam niet te kennen (CGVSZ p. 2).

Dit alles laat me redelijkerwijs toe te besluiten dat deze stukken niet op de persoon van uw echtgenote van toepassing zijn en over een andere patiënt dan uw echtgenote gaan en dat u haar bijnaam nu voorwendt om deze stukken in de aanvulling van uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te laten passen. Dat de kopie van een medisch attest (stuk 1) stelt dat S.(...) de vrouw is van M.(...) L.(...) doet hier niets aan af. Zoals bovenstaand gesteld hebben kopieën slechts enige bewijswaarde voor zoverre ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen.

Over de FIR, dd. 20 januari 2014, merk ik op dat het louter een niet voor echt verklaarde of niet afgestempelde kopie is. Kopieën hebben echter slechts bewijswaarde zoverre ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Dit is bij u niet het geval. Bovendien is het bevreemdend dat een politieverslag de roepnaam van de aangevende persoon –S.(...) Y.(...)- zou bevatten zonder vermelding dat het over een roepnaam gaat en zonder vermelding van haar eigenlijke naam. Ook over deze FIR merk ik op dat de er in vermeldde leeftijd van uw echtgenote niet overeenstemt met uw verklaringen daarover en evenmin met de leeftijd vermeld in de medische verslagen. In deze FIR staat dat immers dat uw echtgenote 45 jaar oud was. (...)

Over de brief van uw advocaat (stuk 8), S.(...) M.(...) N.(...) K.(...), die stelt wat er met uw echtgenote is gebeurd en met mensen die een onafhankelijk Kashmir willen en dat u best niet terugkomt (CGVSZ p. 7, DVZ verklaring punt 15), merk ik op dat (...) tijdens de behandeling van uw eerste AA nergens (had) aangegeven dat u een advocaat had gecontacteerd voor uw problemen, noch tijdens het gehoor voor het CGVS noch in uw antwoorden in de vragenlijst. Toen legde u ook geen bewijzen neer van uw advocaat. Hier moet ik aan toevoegen dat het, voglens uw verklaringen, weldegelijk uw advocaat zou zijn en dat uw echtgenote een andere advocaat zou hebben, namelijk J.(...) N.(...) (CGVSZ pp. 3, 5-7).

Over de brief van uw vriend (stuk 7), die volgens uw verklaringen ook over het schietincident gaat en u vraagt niet langer politieke actief te zijn, merk ik tevens op dat het louter een kopie (scan) is. Bovendien heeft de brief van een vriend net als die van uw moeder (stuk 6), waarin ze volgens uw verklaringen vraagt niet terug te komen omdat uw vijanden regelmatig komen vragen naar u, in de asielprocedure geen bewijswaarde gezien ze zijn geschreven door uw naasten en verder geen bijkomende bewijsstukken bevatten.

Het krantenartikel over uw politieke activiteiten in België dat uw naam zou vermelden (CGVSZ p. 8) legt u enkel in kopievorm neer, kopieën hebben zoals boven al meermaals aangehaald weinig bewijswaarde. U verklaarde dat het een print van het internet is (CGVSZ p. 9). De print die u neerlegde vermeldt echter geen webadres. Bovendien is de titel van de krant niet leesbaar en is er geen datum van publicatie vermeld. Het artikel vermeldt dat o.a. een Latif Khan zou hebben gesproken bij een herdenking van Rashid Hasrat. Uw naam is echter M.(...) L.(...), nergens gaf u op dat uw naam ook Khan zou bevatten. Meer nog gevraagd of u nog andere namen had verklaarde u zowel bij de DVZ

(Verklaring punt 1, 2) tijdens de behandeling van uw eerste AA als voor het CGVS (pp. 1-2) tijdens de behandeling van uw tweede AA dat dit niet het geval was. Ook de aan u geadresseerde post die u uit Pakistan ontving, bevat niet de naam Khan (zie enveloppes). Dat Khan voorkomt in uw e-mailadres doet aan dit alles niets af (CGVSZ p. 2).

De enveloppes tonen enkel aan dat u post ontvangt uit Pakistan. (...)".

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij in de bestreden beslissing verwijst naar de kracht van gewijsde van de vorige asielbeslissing, blijkbaar terugkomt op de beslissing tot inoverwegingname van 31 juli 2015. De kwestie van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zou immers ten gevolge van de inoverwegingname van de nieuwe asielaanvraag opnieuw actueel geworden zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft volgens verzoeker geen blijk van de vereiste objectiviteit door de motivering van de bestreden beslissing te openen met een verwijzing naar een vorige beslissing waarbij verzoekers asielrelaas "*blijkbaar definitief*" als ongeloofwaardig werd afgedaan. Hieruit zou in tegendeel een vooringenomenheid blijken die moeilijk te rijmen valt met de beslissing tot inoverwegingname, die werd genomen nadat verzoeker de nieuwe elementen reeds had aangereikt. Uit passages van de bestreden beslissing waarin hij gewezen wordt op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas blijkt volgens verzoeker "*dat de Commissaris-generaal niet op een objectieve, onbevooroordeelde wijze kennis heeft genomen van de nieuwe elementen van de tweede asielaanvraag*". De Raad wijst erop dat de appreciatie van verzoekers asielrelaas ingevolge de in kracht van gewijsde gegane beslissing met betrekking tot verzoekers eerste asielaanvraag definitief is en als dusdanig in het kader van huidige asielaanvraag niet meer ter discussie staat. De elementen die verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag aanbrengt zijn immers niet van die aard op zekere wijze aan te tonen dat voormelde eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien deze elementen ten tijde van de beoordeling van de eerste aanvraag zouden voorgelegd hebben. De beslissing tot inoverwegingname van 31 juli 2015 doet hieraan geen afbreuk. Zij stelt slechts vast dat de nieuwe elementen die verzoeker in het kader van de huidige aanvraag opwerpt de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, heft zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet niet op, noch impliceert zij dat verzoekers geloofwaardigheid in het licht van de nieuwe elementen wordt hersteld. Gelet op het voorgaande kan uit verwijzingen in de motivering van de bestreden beslissing naar het definitieve karakter van de eerste beslissing of naar de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op geen enkele wijze worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal de vereiste objectiviteit niet in acht zou hebben genomen.

Vervolgens klaagt verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal bereid zou zijn om sommige door hem neergelegde documenten als authentiek te beschouwen, met name deze die kunnen aangewend worden om zijn asielrelaas in twijfel te trekken, maar de documenten waaruit zou blijken dat ze betrekking hebben op verzoekers echtgenote dan weer afdoet als documenten zonder bewijswaarde. Hij acht het weinig objectief "*om vrijelijk sommige documenten bewijswaarde te verlenen en deze aan andere te ontfangen, teneinde een reeds gemaakte conclusie te onderbouwen*". De Raad merkt vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, het Commissariaat-generaal aan geen enkel stuk dat verzoeker ter staving van de behandeling van zijn echtgenote heeft neergelegd enige bewijswaarde heeft verleend, en dit op grond van motieven die in de bestreden beslissing worden vermeld. In de mate dat verzoeker aan voormelde motieven geen afbreuk doet, toont hij niet aan dat aan bepaalde medische documenten ten onrechte bewijswaarde werd ontfegd. De Raad ziet overigens niet in hoe aan de variatie in de namen vermeld op de diverse documenten enig argument kan worden ontleend dat afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat deze stukken niet op de persoon van verzoekers echtgenote betrekking hebben.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde schriftelijke verklaringen onder ede van zijn echtgenote en broer, kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van zijn echtgenote en brief van de advocaat van zijn echtgenote kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verklaringen onder ede en de brief van de advocaat hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor deze documenten objectieve bewijswaarde ontbeert. Wat betreft de identiteitskaart merkt de Raad op dat het hier een (weinig

duidelijke) fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De enkele stelling dat verzoeker ten tijde van zijn eerste asielaanvraag geen familienaam of geboortedatum van zijn echtgenote vermeldde en er in het formulier geen ruimte wordt gelaten voor het vermelden van bijnamen of roepnamen doet geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen met betrekking tot de naam en de leeftijd van verzoekers echtgenote.

Dat verzoeker niet op de hoogte is van de naam van het hospitaal in Abbottabad waar zijn echtgenote werd behandeld, noemt verzoeker niet bevreemdend nu dit hospitaal gelegen is in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa terwijl verzoeker zelf geboren en getogen is in Pakistan controlled Kashmir. Als voorvechter van de onafhankelijkheid van Kashmir zou hij niets te zoeken hebben *“in deze garnizoensstad van het Pakistaanse leger”*. Verzoeker zou enkel bekend zijn met de ziekenhuizen in zijn eigen stad Rawalakot. Deze uitleg overtuigt echter niet. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker de naam van het ziekenhuis waar zijn echtgenote werd behandeld niet kent enkel en alleen omdat dit gelegen is in een andere provincie, waar verzoeker om politieke redenen liever niets mee te maken heeft.

Dat de leeftijd van verzoekers echtgenote vermeld op twee van de neergelegde medische attesten niet overeenstemt met verzoekers verklaringen dienaangaande kan volgens verzoeker dan weer verklaard worden door het feit dat zijn echtgenote naar het ziekenhuis werd gebracht door de burens, die niet op de hoogte waren van haar leeftijd en daarom een geschatte leeftijd hebben opgegeven. Dit is echter een blote bewering die niet wordt gestaafd en die zodoende geen afbreuk vermag te doen aan de vastgestelde discrepantie tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de door hem neergelegde medische attesten anderzijds.

Met betrekking tot het bij het verzoekschrift gevoegde afgestempeld afschrift van het First Information Report (FIR), merkt de Raad op dat het hier een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het weze herhaald dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Tot slot is ook het krantenartikel over verzoekers politieke activiteiten in België in dezen niet dienstig, in die mate dat het eveneens een fotokopie betreft die om hogervermelde reden enige bewijswaarde ontbeert. Niettegenstaande uit het administratief dossier blijkt dat zijn vader M.K. heet en zijn broers ook K., dan nog verstrekt verzoeker geen enkel bewijs dat de persoon waarvan sprake in het krantenartikel betrekking heeft op hem persoonlijk. Het blijft overigens zeer vreemd dat verzoeker ontkennend antwoordde wanneer hem werd gevraagd of hij nog andere namen had.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Pakistan controlled Kashmir, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus *“Pakistan – Security Situation”* van 16 juni 2015) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen

Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Pakistan controlled Kashmir te worden beoordeeld.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel deze provincie drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Actueel is er in Pakistan controlled Kashmir dus geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF